

Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.264/2021/13. szám

A Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. február 23. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2021. május 10. napján kelt 50.B.1063/2019/63. számú ítéletét megváltoztatja.

A szabadságvesztés büntetést a vádlottal mint erőszakos többszörös visszaesővel szemben tekinti kiszabottnak.

A vádlott érvényes személyi igazolvánnyal nem rendelkezik.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 38.400 (harmincnyolcezer-négyszáz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletében Terhelt1 vádlott bűnösségét testi sértés büntetettében (Btk.164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat) és kifosztás büntetettében (Btk. 366. § (1) bekezdés b) pont) állapította meg, ezért őt, mint többszörös visszaesőt halmazati büntetésül 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

[2] Rendelkezett a bűnjelekről, a felmerült bűnügyi költség összegéről és annak viseléséről.

[3] Az ítéletet az ügyészség tudomásul vette, ellene Terhelt1 vádlott az ítélet minden rendelkezése, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a tényállás téves megállapítása és a bizonyítási indítványának elutasítása miatt, eltérő minősítés megállapítása végett jelentett be fellebbezést.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.595/2021/2. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak találta. Kifejtette, hogy a felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései értelmében teljeskörű és bejelentette, hogy nyilvános ülés kitűzése esetén azon nem kíván részt venni.

[5] Álláspontja szerint a törvényszék az eljárása során a perrendi szabályokat nem tartotta meg maradéktalanul, ugyanis sértett1 sértettet kiküldött bíróként hallgatta meg, az ezt követő tárgyalási napon – 2020. december 21. napján – azonban nem tett eleget a Be. 534. § (4) bekezdésében foglalt kötelezettségének, az e kihallgatásról készült jegyzőkönyvet nem olvasta fel. E szabálysértést azonban relatívnak tartotta, tekintettel arra, hogy a jegyzőkönyvet a tárgyalást megelőzően a törvényszék az érdekelteknek kézbesítette, így azzal kapcsolatban mind a terhelt és védője, mind az ügyészség képviselője tudott észrevételekkel élni. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, figyelembe vette a vádlotti védekezést és a bizonyítási indítványokat, a további bizonyítási indítványokat pedig indokoltan utasította el.

[6] A tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, így felülbírálatra alkalmas.

[7] A törvényszék indokolási kötelezettségének is széleskörűen eleget tett. Számot adott arról, hogy a kisebb ellentmondások felmerülése ellenére miért látta bizonyítottnak, hogy a vádlott jelen volt a helyszínen, s hogy ő volt a bűncselekmény elkövetője, mik voltak azok a releváns bizonyítékok, melyek ezt alátámasztották. A terhelt előzményi ítéleteiben foglalt tényállások alapján a jelen ügyben is megvalósult elkövetési mód nem idegen a vádlottól.

[8] Az irányadó tényállás alapján helytálló következtetést vont le a vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítése is törvényes azzal, hogy a vádlott erőszakos többszörös visszaeső. Az előéleti adatok körében feltüntetett 3. és 4. pontban ugyanis elítélésére különös visszaesőként került sor és a Btk. 459. § 26/e) és 26/k) pontjait figyelembe véve korábban is személy elleni erőszakos bűncselekmény miatt vonták felelősségre a terheltet (a szexuális erőszak büntette ugyanis megfelel a régi Btk. szerinti erőszakos közöszülésnek).

[9] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helyesen tárta fel, a kiszabott büntetés ezekhez igazodó mértékű, s egyben szükséges is a büntetés céljának eléréséhez, különösen a vádlott előéletére figyelemmel. Az ítélet járulékos rendelkezései ugyancsak törvényesek.

[10] Mindezek alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

[11] A vádlott védője a jogorvoslati kérelme írásbeli indokolásában bejelentett fellebbezését fenntartotta. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy álláspontja szerint a rendőri jelentésnek a sértett által előadottakat tartalmazó része, mely szerint a támadója nem tulajdonított el tőle semmit, bizonyítékként értékelendő. Kiemelte, hogy a sértett erre vonatkozó állítását kétszer is megismételte a rendőrök előtt, akik részletesen leírták a történeteket, így azt is, hogy mit mondott nekik sértett1. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a sértettnek e nyilatkozatait elvetette, arra hivatkozással, hogy a vádlottól előkerült tárgyakat, mint sajátjait felismerte még az intézkedés során. Az eljárás során beszerzett sértetti

vallomások alapján a védő arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróságnak ezt az elsődleges sértetti állítást kellett volna elfogadnia, mely szerint nem vett el tőle semmit a vádlott, figyelemmel arra is, hogy sértett1 vallomásai számos ellentmondást tartalmaznak.

[12] Ezen túlmenően, az ítéletben jelölt tárgyak elvétele miatti kifosztás büntette vonatkozásában vitatta, hogy a hivatkozott tárgyak elvételére a bántalmazás után került volna sor. Értékelte a különböző sértetti vallomásokat, a rendőri jelentést és tanú1 tanú vallomását is, melyek alapján – figyelemmel az ellentmondásos sértetti előadásokra – álláspontja szerint inkább az lett volna rögzíthető, hogy a dolog elvételére a bántalmazás előtt került sor. Utalt arra is, hogy amennyiben a másodfokú bíróság elfogadja az elsőfokú bíróság mérlegelését, melynek alapján a dolog elvétele a tényállásban rögzítésre került, akkor is csak a lopás vétsége róható a vádlott terhére, mert ítéleti bizonyossággal az elfogadott vallomások figyelembevételével csak arra lehetett következtetést levonni, hogy az idegen dolog elvétele az erőszak alkalmazása előtt történt.

[13] Vitatta a testi sértés büntettének a megállapítását is. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás hiányos az életveszélyes sérülés keletkezését, a bántalmazás mikéntjét illetően, illetve téves megállapítást is tartalmaz. Az ítélet nem rögzíti, hogy a sértett a vállával vagy a fejével törte-e be a megálló üvegfalát, hogy a vállával vagy a fejével, esetleg mindkettővel zuhant a földre, hogy a sértettre a vádlott ráesett-e, hogy az életveszélyes sérülést a sértett a megálló üvegfalának ütdés vagy a fej földnek ütdése miatt szenvedte-e el, hogy elvesztette-e az eszméletét, illetve, hogy a sértett a lökéskor ült vagy állt, továbbá, hogy a vádlott a lökéskor elbotlott-e a padban vagy azt átugrotta. A szakértői véleményre is tekintettel azt a védői álláspontot alakította ki, hogy a sértett életveszélyes sérülése nem az üvegfalnak ütdésakor, hanem a földre esésekor következett be, még abban az esetben is, ha a feje csapódott az üvegfalnak. Mindezek alapján az elsőfokú bíróságnak is a sértett ült testhelyzetét és a fejének a földhöz csapódását, és az életveszélyes sérülés utóbbi miatti keletkezését kellett volna megállapítani a tényállásban. Kiemelte, hogy helytelenül következtetett a törvényszék arra is, hogy a vádlottnak reálisan számolnia kellett azzal, hogy olyan erejű lökés esetén, amelytől a sértett áttöri az üvegfalat és fejjel hátrafelé a földre zuhan, életveszélyes sérülése keletkezhet. A megálló fala ugyanis lehetett volna plexi üvegből is, azt csak utólag derítették ki, hogy az üvegből készült, és nem zárható ki az sem, hogy nem is a lökés intenzitása miatt robbant be a megálló üvegfala, hanem olyan tisztázatlan ok miatt, amivel az elkövető nem számolhatott. Mindezek alapján a vádlott terhére az életveszélyt okozó testi sértés büntettét sem látta megállapíthatónak.

[14] Hivatkozott arra is, hogy a rendelkezésre álló orvosi dokumentáció, illetve a vallomások és a rendőri jelentés alapján az ítéleti tényállásban csak azt lehet rögzíteni kétségtelenül, hogy a sértett arcát kisebb erejű erőbehatás érte, és ezért a vádlott terhére csak garázdaság vétsége állapítható meg testi sértés helyett.

[15] Az általa előadottak alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a vádlott vagyoni elleni cselekményének lopás vétségeként, erőszakos magatartásának pedig garázdaság vétségeként történő minősítését és a kiszabott büntetés enyhítését kérte, melynek során a vádlott javára enyhítő körülményként hivatkozott a védenca pánikbetegségére és a cselekmény elkövetése óta eltelt időre.

[16] Végezetül továbbra is kifogásolta név2 mentőtiszt tanúkenti kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványa elutasítását, melyet annak tisztázása végett tartott volna indokoltnak, hogy a sértett a sérelmére elkövetett cselekményről miként számolt be neki.

[17] A vádlott fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette, hogy az egész eljárást alaptalannak tartja. Úgy került sor vele szemben 8 év tartamú fegyházbüntetés kiszabására, hogy nem követett el bűncselekményt. A fellebbezés célját elsődlegesen felmentésében jelölte meg, másodsorban pedig arra hivatkozott, hogy a tényállás tévesen

került megállapításra és a kiszabott büntetés enyhítését is kérte. Hivatkozott arra, hogy a nyomozó hatóság őt megfosztotta védekezés jogától, pedig az ártatlanságát már a nyomozati szakban is be tudta volna bizonyítani, de iratokat is csak 2 és fél év múlva, a bírósági eljárás során kapott. A nyomozó hatóság hibájából nem történt helyszínelés, de nem került sor az elkövető DNS mintája utáni nyomozásra és a térfigyelő kamerák felvételeinek a beszerzésére sem. Utalt rá, hogy a sértett már a nyomozati szakban ellentmondásos vallomásokot tett, melyeknek a feloldására nem került sor, a rendőri jelentésben foglaltak szerint pedig azt nyilatkozta, hogy tőle semmit nem vett el az elkövető. Ezt követően, amikor őt a című utca utcai lakásából oda vitték a rendőrök a helyszínre (vitatva ezáltal azt, hogy őt a helyszín közelében fogták volna el), a sértett a nála talált ollóra és dezodorra mégis azt állította, hogy e tárgyak az ő tulajdonát képezik. Ezen túlmenően semmilyen nyomozati cselekményről nem kapott értesítést, így nem tudta cáfolni az elfogásáról készült rendőri jelentést sem, pedig az könnyű lett volna a GPS adatok és a című utca utca 19. alatti térfigyelő kamera felvételei alapján. Érvelése szerint a mellette szóló bizonyítékok eltűntek az ügyből, az ellene szóló bizonyítékok pedig kétértelműek voltak, ezért álláspontja szerint a bűnösségének megállapítására nem kerülhetett volna sor, az kizárólag a múltja miatt történt. Vitatta a sértetti felismerést, valamint hivatkozott arra is, hogy az állítólagos tanú (tanú1) nem ismerte fel őt a felismerésre bemutatás során teljes bizonyossággal. Mindezek alapján elsődlegesen a felmentését, másodsorban a kiszabott büntetése enyhítését kérte.

[18] A másodfokú bíróság az ügyben a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tűzött ki.

[19] A nyilvános ülésen az ügyészség képviselője az előzetes bejelentésének megfelelően nem vett részt, a védő továbbra is fenntartotta a fellebbezése írásbeli indokolásában foglaltakat.

[20] A vádlott érdemi felszólalásában és az utolsó szó jogán azt hangsúlyozta, hogy sokat szenvedett a múltja miatt, de az előélete ellenére bízik a bíróság számára kedvező döntésében és abban, hogy az általa írásban megfogalmazott indokok figyelembevételre kerülnek és felmentéséhez vezetnek, mert szeretne visszatérni a társadalomba és dolgozni.

[21] A személyi körülményei körében az elsőfokú bíróság ítéletében feltüntetett körülményekhez képest annyi változásról számolt be, hogy élettársi kapcsolata megszűnt, a büntetés-végrehajtási intézetben dolgozik, havi keresete 12.000 forint, a pánikbetegségére már egy éve nem szed gyógyszert.

[22] A fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

[23] A bejelentett jogorvoslati kérelmek irányultsága alapján az ítéltábla a Be. 590. § (1) és (2) bekezdés alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző eljárással együtt felülbírált, az kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezésekre, az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartásának ellenőrzésére. A Be. 590. § (7) bekezdés alapján az ítéltábla hivatalból vizsgálta a Be. 671. §-a szerinti egyszerűsített felülvizsgálatra tartozó rendelkezéseket is.

[24] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta. Az e körben tett ügyészi észrevétel kapcsán a következőket rögzíti az ítéltábla, hogy az iratok alapján az elsőfokú bíróság sértett1 sértettet a Be. 534. § (1) bekezdése alapján, 2020. július 7. napján, kiküldött bíróként hallgatta ki (36. számú jegyzőkönyv). A Be. 534. § (4) bekezdése értelmében a kiküldött bíró eljárásáról felvett jegyzőkönyvet a tárgyaláson fel kell olvasni. A jegyzőkönyv felvételét követően az elsőfokú bíróság azt mind az ügyészségnek, mind a vádlottnak, mind a védőnek, sőt még az igazságügyi orvosszakértőnek is kézbesítette és – az ügyészi észrevételtől eltérően – annak

felolvasására is sor került az ezt követően, 2020. december 21. napján megtartott tárgyaláson. Az kétségtelen, hogy a tárgyalás nem e jegyzőkönyv felolvasásával kezdődött, hanem előbb annak tartalmával kapcsolatban észrevételek hangzottak el a vádlott, a védő és az ügyészség részéről -ami igazolja azt is, hogy azt nemcsak megkapták, hanem az ismeretének a birtokában is voltak- azonban a későbbiek során, az igazságügyi szakértő meghallgatását és a bizonyítási indítványok elutasítását követően azt fel is olvasta az eljáró bíró a sértett nyomozati vallomásaival egyetemben, melyekre további észrevétel már nem hangzott el (48. számú jegyzőkönyv 20-21. oldal).

[25] Erre is figyelemmel tehát a törvényszék eljárása során nem történt sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a) - f) pont], sem olyan relatív eljárási szabálysértés [Be. 609. § (1) és (2) bekezdés], amely az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatának akadályát képezte volna.

[26] Az elsőfokú bíróság a Be. 164. § (1)-(3) bekezdésében írtakra is figyelemmel az ügyfelderítési kötelezettségének is teljes mértékben eleget tett, a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat kivétel nélkül feltárta és egyenként és összességükben is magas színvonalon értékelte.

[27] Ismertette a vádlott védekezését – amit észrevételek formájában fogalmazott meg, mert a vallomástételt az eljárás egésze során megtagadta – azzal érdemben foglalkozott, egyenként és egymással összevetve is értékelte a tanúvallomások, az igazságügyi szakértői véleményt, a rendőri jelentést, a mentős esetlapokat és a további beszerzett és eljárás anyagává tett okirati bizonyítékokat. A bizonyítékok vizsgálatát alaki és tartalmi szempontból is elvégezte. Részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékot és miért fogadott el, másokat mely okból és miért vetett el. Mérlegelése nem volt egyoldalú, abban szubjektivitás nem volt fellelhető, értékelő tevékenysége valamennyi az ügy megítélése szempontjából lényeges körülményre kiterjedt, a jelentőséggel nem bíró bizonyítékok tekintetében előterjesztett bizonyítási indítványok elutasításának pedig indokát adta.

[28] A mérlegelő tevékenység mindig az elsőfokú bíróság feladata, a felülbíráló bíróság pedig ezt jogosult és köteles ellenőrizni, hogy az megfelelt-e a törvényi előírásoknak, a logika szabályainak és teljeskörű volt-e. A törvényen alapuló, irányadó gyakorlat értelmében megalapozott elsőfokú tényállás és az indokolási kötelezettség teljesítése esetén nincs lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére.

[29] Mindezek alapján az állapítható meg, hogy mind a vádlotti, mind a védői fellebbezés a fentebb kifejtettek szerint valójában az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadta, bár azok látszólag téves ténybeli következtetésre, illetve téves minősítésre utaltak, de a védői fellebbezésből az is kitűnik, hogy az általa megjelölt helyes minősítéshez a bizonyítékok újraértékelése és a tényállás ennek megfelelő megállapítása révén juthatott csak el.

[30] A védelmi fellebbezések a vádlotti védekezésnek tulajdonítottak hangsúlyos szerepet, mely azonban ténylegesen csak észrevételek formájában nyilvánult meg, a vádlott ugyanis megtagadta a vallomástételt, mely választásával a védekezésnek ettől a formájától megfosztotta magát, e nyilatkozatára figyelemmel ugyanis kérdéseket sem lehetett hozzá intézni és az eljárás egyéb résztvevőivel történő szembesítésére sem kerülhetett sor. Ez nyilvánvalóan nem érintette kérdezési és észrevételezési jogát, de védekezését csak e korlátok között gyakorolhatta, ami nem az eljáró hatóságok, hanem saját döntése volt. A vallomástétel lehetőségével később sem kívánt élni, az iratok ismeretének birtokában ugyanis a bírósági szakban sem tett vallomást. A másodfokú bíróság az iratok megismerése kapcsán előterjesztett vádlotti érvelés kapcsán rögzíti, hogy a vádlott a 2018. május 10. napján foganatosított folytatólagos gyanúsított kihallgatásán úgy nyilatkozott (nyomozati irat 239. oldal), hogy az iratismertetésen nem kíván részt venni, azt a hivatalból kirendelt védőjére bízta, de nem kérte az iratok részére történő megküldését sem. A kirendelt védő pedig az irat

megismerésének jogával élt is, két alkalommal, 2018. május 14. és 2019. augusztus 12. napján, azokkal kapcsolatban észrevétele, indítványa nem volt (nyomozati irat 245-249. oldal).

[31] A védelmi érvelések kiragadták a bizonyítékok köréből azokat, amelyek a vádlott védekezését voltak hivatottak alátámasztani, így hivatkoztak pl. a rendőri jelentés azon részére, melyben a sértett azt nyilatkozta, hogy nem vettek el tőle semmit, a sértetti vallomások ellentmondásaira, illetve tanúl tanú felismerésre bemutatásra tett tárgyalási nyilatkozatára, míg a további, a vádlottakat terhelő bizonyítékokról nem tettek említést, melyek mellett olyan bizonyítékokra is hivatkoztak, amelyekről nyilvánvaló volt, hogy azok a bűncselekmény elkövetésétől eltelt idő távlatára figyelemmel már nem szerezhetők be, bár az elsőfokú bíróság így is tett kísérletet az intézkedést foganatosító rendőrök által használt gépjármű GPS adatainak beszerzésére, mely nem járt eredménnyel. A védelmi jogorvoslati kérelmek új érveket az elsőfokú bíróság előtt elhangzottakhoz képest sem hoztak fel, ezért az ítéltábla e körben a mérlegelés során már értékelt körülményeket nem ismétli meg, azokkal teljes mértékben egyetért.

[32] A vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket a másodfokú bíróság a következők szerint pontosítja a nyilvános ülésen tett nyilatkozatok alapján:

[33] Terhelt1 vádlott élettársi életközössége már nem áll fenn, a büntetés-végrehajtási intézetben dolgozik, havi keresménye 12.000 forint. Pánikbetegségére gyógyszer már nem szed.

[34] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítéltábla megalapozatnak találta, az kiegészítést nem igényelt, mentes volt a Be. 592. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, ekként a Be. 591. § (1) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt. Elírás folytán mindössze annyi pontosítást igényelt a Be. 453. § (1) és (6) bekezdésére figyelemmel, hogy a bűncselekmény helyszíne a rendelkezésre álló iratok alapján Budapest kerület1ében található.

[35] A vádlott a másodfokú eljárásban az általa az elsőfokú eljárásban előadott védekezését ismételte meg és nyomatékosított egyes, számára kedvezőnek tűnő bizonyítékokat, így vitatva a mérlegeléssel megállapított tényállást. Mivel a másodfokú bíróság a fentebb írtak szerint a színvonalas, minden részletre kiterjedő indokolással egyetértett, azt megismételni nem kívánja. Rámutat azonban arra, hogy a törvényszék a sértetti vallomás következtetlenségeit is értékelte, és minden olyan körülményt, amely nem volt kétséget kizáróan bizonyítható, a vádlott javára mérlegelt és a tényállást is ennek megfelelően rögzítette.

[36] Az ítéltábla ezen túlmenően azon vádlotti okfejtés kapcsán, hogy őt nem a helyszínen, hanem lakhelyén, a cím1 utca utcában fogták el, a következőkre mutat még rá: e felvetés a vádlott részéről nem volt újkeletű, mert bár nem tett vallomást a nyomozati szakban, de arra már az eljárás e szakaszában is hivatkozott, hogy nem tartózkodott a bűncselekmény helyszínén és nem követett el semmit, otthon volt, otthonról hozták be. Az ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványai a nyomozó hatóság által elutasításra kerültek. E védekezését a bírósági szakban is megismételte, az eljáró bíró a fentebb említettek szerint megkísérelte az intézkedő rendőrök szolgálati gépkocsija GPS adatainak beszerzését, de az nem járt eredménnyel, a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével azonban arra a következtetésre jutott, hogy a vádlottat a helyszín közelében a rendőri jelentésben rögzített módon és nem a kerület2i lakhelyén fogták el. Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységével a másodfokú bíróság e tekintetben is egyetértett, azt annyival egészíti ki, hogy a rendőri jelentésben a vádlott elfogásával kapcsolatban rögzítettek és a vádlott ellátását tartalmazó mentési dokumentációs lap adatai alapján a vádlott elfogásának folyamata

pontosan követhető. A rendőri jelentés szerint a 21 óra 45 perckor a bűncselekmény helyszínére érkező rendőrök 22 óra 20 perckor fogatosították a vádlott elfogását, akire a helyszíntől 30 méterre figyeltek fel a sértett által adott személyleírás alapján, s akinek az öklén friss vérnyomokat fedeztek fel. A rendőrök megkérték, hogy fáradjon velük az időközben a sértetthez kihívott és a helyszínre 22 óra 13 perckor érkezett mentős esetkocsihoz, aki ennek eleget is tett. A sértett az ekkor már zajló ellátása közben azonosította őt, mint a sérelmére megvalósított bűncselekmény elkövetőjét. Ezt követően az intézkedő rendőrök a fentebb megjelölt időpontban végrehajtották a vádlott elfogását, amikor is az agresszív viselkedést produkált, megpróbált az esetkocsiba beszállni és a sértettet újra bántalmazni, ezután került sor vele szemben kényszerítő eszköz alkalmazására. Ekkor kerültek elő a ruházatából a sértett dolgai, amelyeket a sértett egyértelműen felismert. A sértettet a fenti eseményeket követően a mentőautó kórházba szállította, a vádlottat pedig az intézkedő rendőrök a kerületi rendőrkapitányságra állították elő, majd mivel jobb kezének gyűrűs ujján vérző sérülés volt, hozzá mentőt hívtak, mely 23 óra 35 perckor érkezett meg és annak mentőtisztje ugyanaz a név² volt, aki a sértettet is ellátta. Mindezek alapján egyértelműen levonható az a következtetés, hogy a rendőri jelentésben és a mentési adatlapon rögzítettek összhangban vannak egymással és cáfolják a vádlott védekezését is. név² mentőtiszt tanúkénti megidézése mindezekre és az eltelt időre is figyelemmel szükségtelen volt, a releváns körülmények az esetlapon feltüntetésre kerültek, ezért az erre vonatkozó bizonyítási indítványt helyesen utasította el a törvényszék. E körben utal a másodfokú bíróság tanú³ rendőrtanú 2020. december 21. napján tett tanúvallomására is (48. számú jegyzőkönyv 9. oldal). E tanú megjegyezte a vádlott elfogásával kapcsolatban, hogy ők is csodálkoztak és értetlenül álltak azelőtt, hogy a cselekményt követően megjelent a vádlott a helyszínen ugyanabban a ruházatban, mint, amit a sértett elmondott, és még oda is ment a mentőhöz és ott „vergődött, hogy ilyet még nem láttak.” E vallomás közvetlensége tovább erősítette a vádlott elfogásának körülményeivel kapcsolatban tett bírói mérlegelést.

[37] Ami pedig a térfigyelő kamera felvételeire tett hivatkozást illeti, azt már a rendőri jelentés is rögzítette, hogy a helyszínhez legközelebb eső térfigyelő kamera az esetet nem rögzíthette a fák lombozata miatt, ezért nem is került sor annak beszerzésére, mert attól nem volt eredmény várható, a cselekmény elkövetésétől számított több év elteltével pedig az már nem lelhető fel. A DNS minta vételét a vádlott helyszíni elfogása, azonosítása is szükségtelenné tette.

[38] Mindezek alapján a vádlott és védő felmentést célzó, a nyomozás hiányosságaira, téves ténybeli következtetésre és téves minősítésre hivatkozó fellebbezései, mivel azok a releváns bizonyítékokon alapuló, minden tekintetben logikus és helytálló érvekkel alátámasztott bírói mérlegelést támadták, a felülbírálat törvényi tilalma folytán nem vezethettek eredményre.

[39] A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére. Az irányadó tényállás szerint mind a bántalmazás, mind a sértett tulajdonát képező dolgok elvétele egyértelműen megállapítható volt, mint ahogyan azok sorrendje is, és az sem volt kétséges, hogy azokat a vádlott követte el.

[40] E cselekményeket, figyelembe véve a testi sértés tekintetében az igazságügyi orvosszakértői véleményben foglaltakat is, a törvényszék helyesen minősítette életveszélyt okozó testi sértés büntettének és kifosztás büntettének, azok indokait a másodfokú bíróság maradéktalanul osztotta, azok kiegészítésre nem szorulnak.

[41] A szakértői vélemény szerint a sértett fejének mind az üvegfalhoz ütdőése, mind a földhöz csapódása okozhatta a koponyán belüli vérzést, mely életveszélyes sérülésnek minősül, annak megállapítására, mint amire a védő hivatkozott, hogy az kizárólag a földhöz csapódás következtében keletkezett volna, a rendelkezésre álló adatok alapján nem volt

lehetőség. Az azonban kétségtelen, hogy a nagy erejű lökés miatt állt elő a sértett életveszélyes sérülése, melynek intenzitása és ereje abban is megmutatkozott, hogy következtében a sértett a villamosmegálló 5 centiméter vastag üvegfalat áttörte és azon a sértettel együtt a vádlott maga is átesett. Mindez kétségtelenül nagy erőre és ezzel összefüggésben testi sértés okozására irányuló egyenes szándékra vall.

[42] Az életveszélyes eredmény tekintetében fennálló eshetőleges szándékra vont következtetés is helyes, mert ilyen intenzitású erőbehatásnál a vádlottnak számolnia kellett azzal, hogy a sértett a fejét akár a mögötte elhelyezkedő üvegfalba, akár annak betörését követően a földre esve megüti, melynek következtében életveszélyes koponyasérülést szenvedhet. A terhelt e körülmény iránt közömbösséget tanúsítva, abba belenyugodva cselekedett.

[43] A védői felvetéssel kapcsolatban mely szerint előbb történt a dolog elvétele és csak ezt követően a bántalmazás, már kifejtette az ítéltábla, hogy ennek az okfejtésnek a bizonyítékok másként történő értékelése lett volna az alapja, ezért azt elvetette. Utalni kell azonban arra is, hogy a cselekmény minősítését annak védői indítványban előadottak szerinti lefolyása sem befolyásolta volna, figyelemmel arra, hogy az elvétel két mozzanatú elkövetési magatartás, magában foglalja az eredeti birtokállapot megszüntetését és az új birtokállapot létrehozását. A jelen esetben az új birtokállapot létrehozására, azaz az elvétel befejezésére a védő által megállapítani indítványozott tényállás esetében is az erőszak alkalmazását követően, az annak hatása alatt álló sértettől került volna sor, így a kifosztás megállapításának ez sem lett volna akadálya. Abban az esetben pedig, ha a terhelt az erőszakot a dolog elvétele vagy megtartása érdekében fejtette volna ki, a cselekmény – a vádelv sérelme nélkül – rablás megállapítására adhatott volna alapot. A dolog elvételére irányuló szándék kialakulásának időpontjára ugyanakkor a rendelkezésre álló adatokból kétséget kizáró következtetés a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem vonható, ezért – eltérő indokok alapján ugyan – de érdemben nem kifogásolható a tényállásnak a bizonytalanságokat a Be. 7.§ (4) bekezdésében írtakat szem előtt tartó, a terhelt javára történő értékelésén alapuló rögzítése. Az elsőfokú bíróság által a jogi indokolás körében elhelyezett, a terhelt dologelvételi szándékának kialakulására és az erőszak alkalmazásának céljára vonatkozó, a fentiekkel és a törvényszék által egyébként megalapozottan megállapított tényállással is ellentétes megállapításait a másodfokú bíróság az indokolásból mellőzi.

[44] A Btk. 80. § (1) bekezdése értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

[45] Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket részletesen ismertette és kifejtette azon álláspontját, hogy mely tényezőnek milyen jelentőséget tulajdonított, az általa írtakat a másodfokú bíróság is osztotta, az csak minimális kiegészítésre szorult, melynek során rögzíteni szükséges, hogy további, a vádlott javára szolgáló enyhítő körülmény a testi sértés büntette esetében az eshetőleges szándékkal történt elkövetés.

[46] Az elsőfokú bíróság a vádlottal mint többszörös visszaesővel szemben szabta ki az általa szükségesnek tartott büntetést, azonban a vádlott e minőségének megállapítása során tévedett, mivel a vádlott az előéleti adatai alapján erőszakos többszörös visszaesőnek minősül.

[47] A Btk. 459. § 31/b) pontja szerint ugyanis többszörös visszaeső az, akit a szándékos bűncselekmény elkövetését megelőzően visszaesőként végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték és az utolsó büntetés kitöltésétől vagy végrehajthatósága megszűnésétől a szabadságvesztéssel fenyegetett újabb bűncselekmény elkövetéséig három év még nem telt el.

A 31/c) pont alapján pedig erőszakos többszörös visszaeső az a többszörös visszaeső, aki mindhárom alkalommal személy elleni erőszakos bűncselekményt követett el.

A Btk. 459. § 26/c) pontja szerint a testi sértésnek a Btk. 164. § (3)-(6) és (8) bekezdésében meghatározott esetei, a 26/e) pont szerint a szexuális erőszaknak a Btk. 197. § (1)-(4a) bekezdésben meghatározott esetei -mely megfelel a korábbi Btk-ban szabályozott erőszakos közöszlésnek-, valamint a 26/k) pont alapján a rablásnak a Btk. 365. § (1)-(4) bekezdésében meghatározott esetei személy elleni erőszakos bűncselekménynek minősülnek.

[48] E rendelkezések figyelembevételével rögzíthető, hogy a vádlott az előéleti adataiban feltüntetett büntetések alapján erőszakos többszörös visszaeső, mert mindhárom alkalommal személy elleni erőszakos bűncselekmény miatt került sor az elítélésére. Az 1. pont alatt jelölt 2004. július 01. napján jogerőre emelkedett ítélettel a vádlottat többek között 2 rendbeli rablás büntette, a 2. pont alatti ítélet szerint rablás büntette miatt ítélték el, mely büntetések összbüntetésbe foglalásra kerültek. Ezt követően, még ezen büntetés végrehajtásának befejezése előtt, a 3. és 4. pont alatt írt határozatokban 2007. január 23. és április 12. napjain, továbbá 2009. július 01. napján elkövetett cselekmények miatt különös visszaesőként került sor vele szemben újabb büntetések kiszabására. A 3. pont alatti határozattal a bűnösségének megállapítására erőszakos közöszlés, míg a 4. pont alatti ítélet esetében rablás büntette és testi sértés büntettének kísérlete miatt is sor került, melyek személy elleni erőszakos bűncselekménynek minősülnek. A 3., 4. és 5. pont alatti büntetések a vádlottal szemben szintén összbüntetésbe foglalásra kerültek, mely büntetését a vádlott 2015. június 27. napján töltötte le és e büntetés kitöltésétől vagy végrehajthatósága megszűnésétől a szabadságvesztéssel fenyegetett újabb bűncselekmény, a jelen ügy tárgyát képező bűncselekmények – köztük a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés szerint minősülő személy elleni erőszakos bűncselekmény – elkövetéséig három év még nem telt el. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a 83/2010. BK. véleményben írtakra is figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét e körben megváltoztatta és a halmazati büntetést a vádlottal mint erőszakos többszörös visszaesővel szemben tekintette kiszabottnak.

[49] Az erőszakos többszörös visszaesői minőség megállapításának a vádlottal szemben kiszabható büntetés mértékének meghatározásakor döntő jelentősége van, mert a Btk. 90. §-az erőszakos többszörös visszaesőkre vonatkozóan szigorúbb rendelkezéseket tartalmaz, a különös és többszörös visszaesőkre vonatkozó szabályozáshoz képest is. A Btk. 90. § (2) bekezdése ugyanis kimondja, hogy az e minőséget megalapozó bűncselekmény büntetési tételének a felső határa szabadságvesztés esetén a kétszeresére emelkedik, míg a többszörös és különös visszaesők esetében ez az emelkedés az újabb bűncselekmény büntetési tételének csupán a fele. A halmazati büntetésre vonatkozó, a Btk. 81. § (4) bekezdésében írt szabályozás szerint pedig, ha ennek feltételei adóttak, a bűnhalmazatban lévő bűncselekmény büntetési tételét az erőszakos többszörös visszaesőkre vonatkozó rendelkezések alapján, a (2) és (3) bekezdés alkalmazását megelőzően kell megállapítani. E szabályozások alapján tehát a vádlottal szemben kiszabható büntetés felső határa is emelkedett, melyre annak megítélésénél, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mértéke megfelelő-e, vagy sem, tekintettel kellett lenni.

[50] A vádlott javára és terhére mérlegelhető fenti tények alapján a másodfokú bíróság a vele szemben kiszabott büntetés nemével és mértékével egyetértett, azt inkább enyhének, mintsem eltúlzottnak látta, de a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiányában annak súlyosítására elvi lehetőség sem volt. A büntetés arányban áll a vád tárgyává tett bűncselekmények konkrét tárgyi súlyával, igazodik a bűnösség fokához és az elkövető társadalomra veszélyességéhez is, mely figyelemmel az erőszakos többszörös visszaesői minőségére is nem csekély, a korábbi, hasonló jellegű bűncselekmények miatt kapott büntetések sem tartották őt vissza újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ez a joghátrány

alkalmas a Btk. 79. §-ában megfogalmazott általános és egyéni büntetési célok elérésére és az szükséges, de egyben elégséges is az egyéni és az általános megelőzés megvalósításához, ez előmozdíthatja a társadalom tagjaiban a jogkövető magatartást. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát is megfelelőnek találta a másodfokú bíróság.

[51] A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatának a meghatározása, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történt kizárás, azzal, hogy annak a jogszabályi alapja a Btk. 38. § (4) bekezdés b) pontja, ugyancsak törvényes.

[52] Az elsőfokú bíróság a lefoglalt bűnjelekről kimerítően és helytállóan, a törvénynek megfelelően rendelkezett és a bűnügyi költség összegére és annak viselésére vonatkozó rendelkezése is helytálló.

[53] Az ítélet rendelkező részében a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjában meghatározott, a Be. 184. § (2) bekezdés e) írt személyes adat vonatkozásában feltüntette az ítéltábla, hogy a vádlott érvényes személyazonosító igazolvánnyal nem rendelkezik.

[54] Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla - a Be. 599. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 606. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[55] Az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú eljárás során a vádlott kirendelt védőjének díjaként felmerült bűnügyi költség összegéről és annak viseléséről, figyelemmel a Be. 574. § (1) bekezdésére -a vádlott büntetőjogi felelőssége megállapításra került- és arra a körülményre, hogy a védelmi fellebbezések nem vezettek eredményre.

[56] A másodfokú bíróság ítéletével szembeni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2022. február 23. napján

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke

dr. Bíró Emese s.k.
előadó bíró

Radnainé dr. Solymosi Viktória s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2021. május 10. napján kelt 50.B.1063/2019/63. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.264/2021/13. számú ítéletével 2022. február 23. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. február 23. napján

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: